

Umbrele iubirii

PROLOG

Sunt captivă. Prizonieră într-o mașină. Trag de uși cu disperare, dar nu cedează. Mecanismul e blocat, ca și cum întregul univers ar conspira să mă țină aici. Nu pot evada.

Drumul din față se pierde în întuneric. Un val de frică îmi pulsează adânc în vene, iar inima îmi bate atât de tare, încât fiecare zvâcnet îmi zguduie întreaga ființă. Încep să mă simt paralizată.

—Nu te mai agita atât. Sunt blocate toate, spune ea.

Vocea ei e calmă. Prea calmă. Îmi provoacă un fior care îmi străbate fiecare nerv.

—Acum stai liniștită. Vom ajunge la destinație. Doar ne plimbăm puțin.

—Ce vrei? întreb, dar vocea mea tremură, la fel de fragilă ca și convingerile mele.

Ea întoarce capul spre mine doar pentru o secundă, cu un zâmbet rece, robotic.

—Nu este evident? răspunde, iar tonul ei glacial îmi dă de înțeles că nu vrea niciun răspuns.

Mă gândesc la toate alegerile care m-au adus aici. Fiecare pas greșit, fiecare avertisment ignorat, fiecare sentiment care mi-a orbit rațiunea. Acum sunt complet la mila ei, a unei femei al cărei dezechilibru e mai vizibil cu fiecare mișcare.

Singura întrebare care îmi tulbură sufletul și îmi spulberă orice urmă de rațiune este aceasta: poate cineva să iubească atât de intens, atât de nebunește, încât să devină periculos?

Dar știi adevărul. Nu e iubire. E obsesie. Pură, întunecată, irațională. Și el este cel care a declanșat asta.

El, cu aerul lui cuceritor, reușise să își lase amprenta asupra atâtor femei. Inclusiv asupra mea. Și asupra ei.

Îl iubisem. Mă agățasem de clipele rare, iluzorii, în care părea perfect. Știam că trăiam în minciună, dar mi-am spus că iubirea poate repara tot. M-am mințit.

Acum totul e o iluzie. Totul. S-a terminat.

Ajungem la capătul drumului, iar ea nu schițează nicio urmă de remușcare. Privirea îi e fixată înaintea, ca și cum nimic altceva nu ar exista. Îi observ maxilarul încleștat, mâinile crispate pe volan.

Strânge volanul cu atât de multă înverșunare, încât îmi dau seama că eu, cu toată fragilitatea mea, nu am nicio șansă în fața acestei furii. Această femeie nu mai are nimic de pierdut.

Simt că mi se scurge toată forța. Respirația mi se accelerează.

Mă tem cumplit pentru viața mea.

Mă rog în șoaptă să fie doar un coșmar. Îmi repet în permanență, ca o mantră, că mă voi trezi. Trezește-mă. Trezește-mă acum.

CAPITOLUL 1

Este o zi ploioasă, neobișnuită pentru luna mai, genul de ploaie care pare să se strecoare în sufletul tău, stârnind o stare apăsătoare, de somnolență și apatie. Picăturile reci alunecau pe geamurile aburite, iar cerul gri, încărcat de nori gri, părea să anuleze orice urmă de optimism.

Îmi strângeam cana de cafea între mâini, încercând să absorb căldura liniștitoare a băuturii. Priveam absentă pe fereastră, întrebându-mă pentru a nu știu câta oară cum va decurge prima mea zi la noul loc de muncă.

De o săptămână mă tot pregăteam mental pentru acest moment. Am fost acceptată ca asistent manager la firma de avocatură Demos & Craven, una dintre cele mai respectate din Boston. Aceasta nu era doar o oportunitate profesională, era șansa mea de a demonstra ce pot.

Am absolvit facultatea de drept cu multe sacrificii. Nu am avut relații care să-mi deschidă uși sau șansa de a urma studiile la vreo universitate de prestigiu. Viața nu mi-a oferit un drum pavat cu ușurință, dimpotrivă, a fost o luptă continuă. M-am mulțumit cu slujbe care îmi consumau aproape tot timpul liber, reușind să duc un trai decent.

Acum însă, după ani de eforturi, mă aflam aici. Perioada de probă era scurtă, doar trei luni, dar fiecare zi conta. Trebuia să dau tot ce aveam mai bun pentru a-mi asigura locul într-o firmă care atrăgea atenția celor mai buni profesioniști din domeniu.

Gândurile îmi sunt brusce întrerupte de sunetul strident al telefonului. Tresar și îl ridic, răspunzând mai irascibil decât mi-aș fi dorit, surprinsă de propria agitație:

—Alo?

O voce cunoscută și caldă răsună din receptor:

—Bună dimineța, draga mea! Azi e ziua cea mare! Sper să ai un început benefic și să reușești tot ce îți propui. Să ajungi cât mai sus, să fii realizată, așa cum ți-ai dorit mereu. Și, cine știe, poate încet, încet vii și acasă cu un băiat bun. Timpul trece, draga mamei, și...

Mă las pe spate, recunoscând instantaneu acest discurs familiar. O opresc numaidecât, fără să mă mai gândesc:

—Mulțumesc, mama. Știu, îmbătrânesc și nu mă mai ia nimeni. Dar să știi că nu toți ne dorim același lucru de la viață. Înțelege că am alte priorități. Și nu e momentul să discutăm acum acest subiect.

Un oftat scurt, însoțit de cuvinte încărcate de nemulțumire:

—Draga mea, la vârsta ta deja te aveam...

Îmi mușc buza, încercând să-mi păstrez calmul.

—Știu, mama. Dar am douăzeci și șapte de ani, nu patruzeci. Am timp, bine? Înțelege asta odată!

—Bine, bine, nu te stresez, dar să nu uităm că timpul trece. Și, să fim serioși, nu ești ca toate fetele alea silfide și...

Nu o las să termine fraza.

—Gata, mama! Am înțeles ideea. Am treabă acum. Ne auzim mai târziu.

Închid telefonul înainte ca ea să mai poată spune ceva. Mă ridic de pe scaun și îmi masez fruntea, încercând să scap de tensiunea acumulată. În încăperea mirosea a cafea și a ploaie. Îmi privesc cana goală, apoi ceasul. Ticăitul monoton îmi amintește de cuvintele ei. Timpul trece.

Da, trece. Dar vreau să-l folosesc pentru mine, nu pentru planurile ei de familie perfectă.

Respir adânc și decid să mă concentrez. Prima impresie este crucială. Mă îndrept spre dulapul deschis și aleg cu grijă ținuta pe care o pregătisem cu o seară înainte.

Un costum clasic în nuanțe de bleumarin cu dungi albe fine, aproape invizibile. Sacoul cambrat îmi subliniază talia, iar pantalonii office îmi dau un aer sobru și profesional. Aleg o cămașă albă, apretată perfect, și pantofi cu toc mediu, suficient de confortabili.

Mă privesc în oglindă, ajustând ultimele şuvițe rebele ale cocului meu simplu, care completa perfect imaginea unei femei hotărâte. Imaginea unei femei care nu cere succesul, ci îl revendică.

Totuși, în timp ce mă analizez, un gând insistent îmi trece prin minte. Dacă ar fi să fac o listă cu lucrurile care nu îmi plac la mine, acum ar fi momentul perfect.

Nu aveam un corp perfect sau un chip angelic, dar eram, cum spun unii, simpatică. Atrăgeam priviri din când în când, iar uneori mi se spunea că aveam acel „ceva” care nu putea fi explicat. Părul meu castaniu, moale și ușor buclat prindea o nuanță caldă de scorțișoară sub razele soarelui, un detaliu pe care uneori îl apreciam, alteori îl ignoram. Ochii căprui, mari și expresivi erau poate cel mai frumos atu al meu. Buzele mici, fin conturate, completau un chip care, fără a fi de copertă, reușea să rămână memorabil.

Cât despre corp, nu eram nici slabă, nici plinuță. Aveam forme rubensiene, ușor generoase, care mă făceau să oscilez între nesiguranță și acceptare.

Trag aer în piept și îmi îndrept spatele.

Sunt în regulă pentru prima zi, îmi spun în șoaptă, privind pentru ultima oară reflexia.

Îmi iau geanta, verific rapid dacă am tot ce îmi trebuie și pornesc agale pe scări. La parter, ploaia mărunță și persistentă îmi atrage imediat atenția. Ajung la mașină și, ca de obicei, îmi dau seama că am uitat blestemata de umbrelă. Perfect. Părul meu, aranjat cu grijă, era pe cale să fie distrus de acele picături insidioase care par să găsească mereu calea spre dezastru.

Mă urc în mașină, ușor iritată, și pornesc motorul. Radioul se aprinde automat, inundând interiorul cu o melodie pop agasantă, care îmi lovește nervii ca o ploaie de cuie. Schimb postul pe știri, sperând să găsesc măcar o informație care să îmi ofere un posibil subiect de conversație pentru noii colegi.

Pe măsură ce parcurg drumul spre birou, ploaia pare să devină și mai insistentă, lovind ritmic parbrizul. După aproximativ patruzeci de minute, ajung în fața clădirii imense unde urma să lucrez, Demos & Craven. Literele strălucitoare ale logoului domină fațada modernă, din sticlă și metal.

Inima îmi bate mai tare, dar reușesc să-mi mențin calmul, până când constat că parcarea este plină ochi. Inspir adânc, încercând să-mi reprim frustrarea.

Întorc pe o străduță laterală, căutând un loc liber printre mașinile parcate haotic. Alegerea mea de a conduce o mașină mică și modestă părea, în general, extrem de practică, dar în dimineața asta, nimic nu părea să fie de ajutor. Parcă toate complotau împotriva mea.

După câteva minute de căutare, găsesc, în sfârșit, un loc îngust, la câteva străzi distanță de clădire. Ploaia continua să cadă monoton, iar gândul că va trebui să merg prin ea fără umbrelă îmi stârnește un zâmbet amar.

Îmi iau geanta și restul lucrurilor, pornind în grabă pe trotuarul ud. Sunetul tocurilor mele pe asfalt părea să atragă toate privirile. Sau cel puțin așa simțeam. Întotdeauna m-am întrebat de ce era nevoie să „sufăr” pentru eleganță. Dacă ar fi fost după mine, aș fi stat toată ziua în mocasini, bucurându-mă de confort și libertate.

Ajung la semafor și las privirea să alunece peste oamenii din jur. Toți se mișcau frenetic, pierduți în rutina matinală. Majoritatea aveau ochii lipiți de ecranele telefoanelor. Nimeni nu părea să observe ce se întâmplă cu adevărat în jurul lor.

Ridic privirea și zăresc o cafenea micuță, pe cealaltă parte a străzii. Mirosul imaginar al unui cappuccino proaspăt îmi trezește toate simțurile. Ar fi bun acum, îmi spun, dar renunț repede la idee. Nu am timp.

Chiar lângă cafenea, un alt detaliu îmi atrage atenția. O librărie mică, cu un aer prăfuit și ușor învechit, stă tăcută în mijlocul agitației urbane. Trec pe lângă ea, dar, înainte să îmi pot controla pașii, mă opresc brusc. Inima îmi bate mai tare.

Librăria asta... O cunosc.

Stau pe loc, lăsându-mi privirea să alunece peste detaliile familiare. Logoul scorojit, rafturile din lemn care se întrezăresc prin vitrină, fotoliile din catifea verde, așezate confortabil în colț. Totul pare desprins dintr-o altă viață. O lumină caldă, difuză, îmi mângâie chipul, trezind amintiri îngropate adânc în mine.

Deodată, simt o nostalgie apăsătoare. Librăria asta e locul unde veneam cu mama când eram mică. Imaginea este atât de clară, încât

aproape că o pot atinge: eu, o fetiță de opt ani, mergând de mână cu ea pe străzile din apropiere, după ce o vizitam pe bunica.

Pe atunci, locul era mai îngrijit, dar farmecul lui rămăsese intact. Îmi amintesc cum intram timid, dar cu ochii plini de entuziasm, alegând câte o carte frumos ilustrată. Odată, am ales *Micul Prinț*, cartea pe care încă o am acasă, păstrată ca pe o comoară.

Îmi amintesc clar ziua aceea. Știam că mama nu o ducea bine cu banii, dar nu m-a făcut niciodată să simt asta. A cumpărat cartea, zâmbind cu blândețe, deși bănuiam că însemna un sacrificiu.

Un gust amar îmi urcă în gât, iar ochii mi se încețoșează. În copilărie, mama obișnuia să facă tot ce îi stătea în putință pentru ca eu să am un trai cât mai normal. Îmi oferea cele mai bune mese, pe care ea de multe ori le refuza pentru sine.

Imaginea este vie. Eu la masă, în fața unui bol cu pui și legume, iar ea ascunsă în baie, mâncând o felie de pâine cu compot. Îi strigam:

—De ce nu vii să mănânci cu mine?

Și ea îmi răspundea, cu o voce calmă, care ascundea adevărul:

—Am mâncat deja, puiule. Nu-mi mai este foame.

Dar știam că nu era așa. Înțelegeam, chiar și atunci, că renunțările ei erau pentru mine.

Eram doar noi două. Tata ne părăsise când aveam trei ani, prea mică pentru a-mi aminti clar chipul lui. Mama păstra câteva fotografii vechi cu el, ascunse printre amintirile dureroase. Una dintre ele era înrămată și agățată pe peretele din dormitorul nostru. O poză de la nunta lor.

Toți spuneau că îi semănam leit. Rudele mă priveau uneori cu un soi de melancolie amestecată cu regret. Iar uneori, îmi spuneau direct, fără ezitare:

—Ai ochii lui. Privirea lui. Părul lui.

Însă toate aceste observații nu făceau decât să adâncească golul din mine. Dacă îi semănam atât de mult, de ce a plecat?

Întrebările mă măcinau încă de când eram doar un copil. Nu puteam înțelege cum un tată poate pleca și cum poate uita să se întoarcă, fără să privească măcar o dată înapoi. Răspunsurile pe care le primeam de la mama erau vagi, mult prea vagi pentru o fetiță care privea cu invidie cum alți copii își trăiau copilăria în brațele părinților lor.

De ce nu venea tata la serbările mele? În zilele în care ceilalți copii aveau tații în primul rând, făcându-le poze și aplaudând cu ochii plini de mândrie, scaunul care ar fi trebuit să fie al lui era mereu gol.

De ce nu venea la ședințele cu părinții? Profesorii îmi spuneau că mă descurc bine, că sunt talentată la desen sau curajoasă când ridic mâna să răspund. Îmi imaginam adesea cum ar fi fost să-l aud spunând: „Aceasta este fetița mea.”

De ce nu era el acolo, îmbrăcat în Moș Crăciun, să mă surprindă, așa cum făceau tații prietenilor mei?

An de an, îmi puneam aceleași întrebări. De ce tata nu bătea la ușa noastră? De ce nu venea? De ce, mami?

O întrebam obsesiv, uneori cu lacrimi în ochi, alteori cu vocea tremurând de furie și frustrare. Și de fiecare dată, mama îmi răspundea cu același zâmbet cald, mângâindu-mi părul și ștergându-mi lacrimile din colțurile ochilor.

—Tatăl tău este plecat departe și nu are cum să ajungă. Dar, într-o zi, când vei fi mai mare, o să vă reîntâlniți.

Atunci chiar credeam asta. Credeam că tata nu are mașină sau că nu există vreun tren care să-l aducă la mine. Erau explicații suficiente

pentru o fetiță de opt ani. Adormeam liniștită cu acest gând, strângând perna la piept, convinsă că într-o zi, totul va fi bine.

Dar pe măsură ce am crescut, golul din mine devenea tot mai mare. Lipsa lui mă urmărea ca o umbră grea, iar adolescența mi-a arătat cât de profund putea să-mi afecteze alegerile.

Îmi doream să fiu dorită, să fiu iubită, să simt că sunt importantă pentru cineva. Tânjeam după o afecțiune care să umple vidul lăsat de el. În secret, îmi doream să am ceea ce mama nu avusese niciodată: o iubire adevărată.

Făceam greșeli, multe greșeli. Eram naivă, lipsită de experiență, căutând atenție și validare în locurile nepotrivite. Nu înțelegeam atunci că iubirea pe care o căutam nu era ceva ce putea fi oferit de băieți care vedeau relațiile ca pe o distracție, ceva trecător și superficial.

Priveam la părinții mei, la povestea lor ruptă și juram că eu voi avea altceva. O iubire reală. O familie completă. Promisiuni respectate. Împreună la bine și la greu.

Dar, privind în urmă, îmi dau seama că tocmai absența tatălui meu m-a împins să caut cu atâta disperare ceva ce nu era încă timpul să găsesc. Era o dorință naivă, născută din nevoia de a compensa pierderea. Și, inevitabil, căutările mele aduceau mai multă dezamăgire decât alinare.

Traversez strada și, din reflex, îmi arunc privirea spre geamul librăriei. Reflexia mea îmi întoarce privirea, o expresie tristă, dar hotărâtă. Asta sunt eu acum. Dar nu voi rămâne așa.

Golul lăsat de el nu va mai dicta cine sunt. Nu puteam schimba trecutul, dar viitorul era în mâinile mele.

Nu aveam încă o cartelă de acces, așa că trebuia să sun pe cineva de la recepție pentru a mă ghida. Îmi strâng geanta mai aproape,

simțindu-mi palmele ușor transpirate. Era deja suficient de intimidant să pășesc în noul meu loc de muncă, iar ideea de a cere ajutor îmi amplifică nesiguranța.

Biroul meu era la etajul nouă. Simpla idee îmi provoca un nod în stomac. Teama de lifturi, înălțimi și spații înguste mă urmărise toată viața, un ecou al copilăriei. Îmi aminteam cu claritate cele două ocazii în care rămăsesem captivă într-un lift mic și sufocant. Spaima trăită atunci mă marcaseră adânc, respirația tăiată, pereții care păreau să se apropie, senzația că timpul stă în loc.

Dar să fim serioși: cine urcă nouă etaje pe scări? Inspir adânc și decid să înfrunt acest disconfort. Nu aveam de ales.

Pășesc hotărâtă spre intrare, iar holul mă întâmpină cu o eleganță care aproape mă face să uit de frica mea. Este vast, aproape copleșitor, dominat de accente minimaliste și culori neutre care degajă profesionalism.

Podeaua din marmură în tonuri de gri închis strălucește impecabil sub luminile bine poziționate, iar pașii mei fac un sunet clar, aproape impunător, pe suprafața lucioasă. Totul în acest loc pare să comunice putere, ordine și exclusivitate.

Privirea îmi este atrasă de scaunele din piele maro, așezate cu o precizie aproape matematică de-a lungul pereților. Par să facă parte dintr-un tablou perfect calculat, adăugând o notă de rafinament și confort.

Geamurile imense, care se întind din podea până în tavan, inundă spațiul cu o lumină naturală spectaculoasă. Lumina cade blând pe suprafețele elegante, creând un contrast superb între claritatea exterioară a orașului și sobrietatea designului interior.

În aer plutește o aromă subtilă de piele și lemn, un miros care emană autoritate, siguranță și acel tip de succes care nu se obține